

Spi sladce, Egone

Odpoledne měl pan Vavřinec pohřeb, na který se těšil.

Nestávalo se to moc často. Některé pohřby bývaly tak smutné, že mu bylo spíš do pláče než do hraní.

Ale tentokrát šlo o poslední rozloučení s nějakým důležitým a zasloužilým nebožtíkem a s hojnou účastí zasloužilých a důležitých lidí a proslovů. Někáký herec přečte dlouhou báseň a hlavně: bude hrát celý komorní orchestr.

Pan Vavřinec se těšil, že po čase uvidí zase pár kolegů muzikantů, i když věděl, že si ho budou dobírat, proč nikdy nepřijde na pivo a proč je doma zalezlý jako krtek.

Jestli s ním náhodou nebydlí nějaká slečna?

Takhle se budou určitě vyptávat a pan Vavřinec bude mít sto chutí odpovědět:

Slečna ne, ale lichozrout. Jmenuje se Hihlík.

A přesně tak, jak si představoval, to muzikantské pošťuchování v zákulisí krematoria probíhalo. To se ví, že měl velké pokušení povědět jim, jak to teď u něho doma chodí.

I když to svědilo, neřekl nic.

Stává se milencům a dobrým přátelům, že v jistých chvílích mívají podobné nebo dokonce stejné myšlenky a pocity.

Hihlík to může potvrdit.

I on měl v tu dobu pokušení.

Hihlík totiž ze svého pokojíku špehoval, co jeho kamarád Egon dělá, a kam se chystá.

Podle černé kravaty, černého obleku a černých střevíců usoudil, že tenhle pohřeb bude významný.

A že by tam tedy neměl chybět.

Sledoval ho tajně cestou k tramvaji, načerno s ním dojel až ke krematoriu a vmísil se mezi pozůstalé.

Tolik nažehlených puků a nablýskaných polobotek ještě neviděl.

A když pánové usedli a povyhrnuli si nohavice, připadal si jako na módní přehlídce.

Okouzleně procházel řadou ponožek a četl si v nich. Všechny byly značkové a z té nejlepší česané bavlny.

Takové pan Li-Ku u nás na rohu určitě neprodává, říkal si Hihlík. A jak by Egonovi slušely!

To už komorní orchestr naladil a pan Vavřinec spustil sólo. Hrál tak hluboko a táhle, že i lichožrout podlehl dojetí a na chvíli pokušení odolal.

Jenže při recitaci básně, která se také velmi táhla, Hihlík svému pokušení už neodolal.

Zakoukal se do jedné černé ponožky protkané stříbrnými nitkami.

Nabízela se mu jako na talíři.

Její majitel si na ten slavnostní pohřeb obul zbrusu nové lakýrky. To nebylo rozumné.

Nejdřív jen poposedával, tiše sykal bolestí, ale když ho ty střevíce nepřestávaly tlačit, povolil jim tkaničky – a nakonec se nenápadně pod lavicí vyzul.

Hihlík si vybral levou. Dokázal ji sloupnout z nohy jedním tahem, jako slupku z banánu.

Pozůstalému zůstala jen jedna ponožka, ale nic nenamítal, protože o tom zatím nevěděl.

Při prvním smutečním proslovu se Hihlík přesunul do další řady. Tady ho zaujala černá s temně karmínovým podkresem. Vypadala tak uhrančivě!

Hihlík ovšem odhadl, že tentokrát to tak snadné nebude. Tahle nevšední ponožka patřila k noze mladého muže, který nevydržel chvíli v klidu. Pořád se díval na hodinky a poklepával střídavě pravou i levou nohou.

A toho bylo třeba využít!

Právě když si přehazoval nohu přes nohu a zavadil přitom o lavici, Hihlík vystartoval a strhl mu mokasínu i s ponožkou!

Okradený podnikatel zíral na svou bosou nohu a nic nechápal. A pak plačtivě zaječel.

Dámy v sále ten vzlyk pochopily jako povel k výtrysku hlasitého pláče a truchlení.

Hihlík se nepozorovaně a beze spěchu vytratil z krematoria.

U vchodu, vedle záhonu růží, zbytečnou botku odložil a běžel domů...

Pan Vavřinec se vrátil až pozdě v noci. Tentokrát s kolegy muzikanty na pivo po pohřbu zašel.

Měli si co povídat, ale hlavní řeč se vedla o tom dnešním poprasku v krematoriu.

„Jeden zničehonic bez ponožky a druhéj lautr bos! Na státním pohřbu, pánové! No co si o tom myslíte?“ mlel pořád dokola první houslista.

Pan Vavřinec řekl, že má jisté podezření, ale že by mu stejně nevěřili.

A doma se to podezření potvrdilo.

V jeho posteli na polštáři spočívala černá ponožka se stříbrnou nitkou a vedle ní druhá, která měla temně karmínový podkres.

A z pantofle pod postelí vykukoval svinutý list papíru. Na něm mu rozviklaným písmem někdo vzkazoval: SPI SLADCE EGONE!